

כ"ט מנחם אב ה'תשע"ח 10.8.18

מגזין מס' 489

ערב שבת פרשת ראה/ראש חודש אלול

קשר-שבועי מאת הרב יאיר כלב

החייב כספך

"יפוצו מעינותיך חוצה" כי העיקר הוא המעשה

עצם מהותה של הגות רוחנית אמיתית מתבטא דוקא בהפצתה "חוצה": כשם שההמצאה הופכת ל'פטנט רשום' רק לאחר שנבחנה ונתממשה (שזוהי בחינתה המאמתת) באדם או בעולם על 'קרקע' המציאות הגשמית כפשוטה, כך כל ענין שלומדים בחסידות צריך להביאו בפועל.

אמיתת חינוך האדם את עצמו לערכיות מתבטאת דוקא כשערכיו נמשכים בבחינה תחתונה יותר, עד להפיכת ה"חוצה" שבאדם - טבע נפש הבהמית (הוא הצד האנוכי שבנו, שבאופן טבעי אינו נמשך ל'אמת' כי אם ל'אינטרס') לשנותו ולהופכו ל'טוב'. ולמטה יותר, בירור וזיכוך ה"חוצה" שמחוץ לאדם - חלקו של כל אחד ואחד בעולם, להפוך גם אותו ולעשותו 'כלי' לאלוקות. כי על ידי העבודה (לשון עיבוד) בפועל דוקא - תופסים במהות הדברים.

לוח שיסורים

"לא רק קביעות בזמן אלא גם קביעות בנפש..." (אדמו"ר הזקן) - היינו שיש לקבוע עתים ללימוד התורה, ליצור 'דופק לימודי' קבוע, ביום ובשעה, עד אשר יגלה האדם כי, לאמיתו של דבר, התורה היא לחם חוקו ומזון הנפש...

סדנאות תניא גם ברמת גן וברחובות - פרטים בעמוד הבא.

בימים האלה מקיים הרב כלב שיעור שבועי קבוע מידי יום חמישי בשעה 21:30 במושב חמד שבמרכז הארץ. השיעור משודר בזמן אמת בשידור חי באינטרנט, באתרנו: www.tanyaor.com.

הכניסה לישוב חמד בכביש (מס' 412) המוביל מבית דגן לאור יהודה, בכניסה למושב נוסעים ישר עד הכיכר, בכיכר שמאלה לרח' הזית - לקראת סוף הרחוב, לפני הכיכר הבאה - הזית 83 מצד שמאל. חניה בשפע מאחורי בית הכנסת שבהמשך שביל הכניסה לחצר. התכנסות כיבוד ושתייה קלה מ-20:45. לפרטים נוספים: שי גרציק 052-4-446-144.

לוח שיסורים

המסע של עצם הנשמה מתחיל... 'כשהניגון פוגש את תורת הסוד'

4 מפגשים מיוחדים להכרת הכוחות העצומים שטמונים בנו
והשימוש הנכון בהם להגשמת המשמעות האמיתית של חיינו.

עם הרב יאיר כלב

מרצה מפורסם בארץ ובעולם בתורת הנפש יוצר מוזיקאלי, נגן ומלחין.

יום שלישי 21:00 | 24.7.18 | הרצל 196 רחובות
לפרטים והרשמה: יונתן - 054-3115770

ומחכים לכם עם אצ"ת, בירוג ונאצ"ים

המפגש מלווה בניגונים מעולמות עליונים
(חווייה מובטחת)

בס"ד

תניא

תורת הנפש היהודית

המסע החופלא פניחה

סדנא עיונית ומעשית עם הרב

יאיר כלב

חברים * מוסיקה * נשמה

ביאליק 18 רמת גן

20:30

לגברים ונשים • כניסה: 35 ש"ח

לחיות עם הזמן... (אדמו"ר הזקן) - היינו שבכל זמן וזמן מתרחשת פתיחת שער רוחני, דרכו יורדים לעולם הזה אור ושפע מיוחדים, אשר יש להכין כלים כדי לקלוט 'גשמי ברכה' אלה ולתרגמם למעשים עד אשר תואר, באופן ממשי, סביבתנו המיידית בגוון המסוים של נתינת הכח הטמונה באותו זמן.

המלך בשדה - חודש אלול

הרחמים'. הארה זו של 'אלול באויר', יש בה נתינת כח אלוקית לכל הנותן לבו לנצל זמן יקר ומיוחד זה לשם התעוררות פנימית בתשובה ומעשים טובים. סימנה של התעוררות פנימית היא עשיית הדברים מתוך שמחה ותחושת התעלות הנולדות מהכרת התודה על עצם האפשרות הניתנת לכל יהודי באשר הוא, לנהל סיג ושיח אישי עם עצמות אור אין סוף המצוי עימו בימים אלה (בשדה -) בתוך חיי היום יום והשגרה.

"אני לדודי ודודי לי"

ומבאר אדמו"ר הזקן בספר 'ליקוטי תורה' אשר הארה עליונה זו בימי ההכנה לשנה החדשה (בחודש אלול כשהמלך בשדה), שמאירה עלינו דוקא בימות החול כאשר אנו

עסוקים וטרודים בענייני החולין שבתוך עולם שכמנהגו נוהג - נתינת כח היא בעבורנו לרומם עצמנו בימי הכנה אלו בכוחות עצמנו (בבחינת "אני לדודי") להתקרב לאבינו שבשמים. ולפי ערך השתדלותנו בזה מלמטה למעלה, כך ממש נזכה לחוש ביום הכיפורים (כשהמלך בהיכלו) את קדושת היום היורדת מלמעלה למטה (בבחינת "ודודי לי") על בני ישראל הדומים ביום הקדוש למלאכים - לבושים לבן, מופרשים בתכלית מענייני עולם הזה ומזוככים בצום ובתפילה.

ידוע משלו של אדמו"ר הזקן בעל התניא, לפיו נמשלת ההתגלות האלוקית בחודש אלול למלך היוצא אל השדה. כאשר ספון המלך בהיכל מלכותו, אין רשאים פשוטי העם להתראות עמו, כי אם המובחרים ואנשי המעלה בלבד. אולם שונה הדבר בתכלית שעה שהוא יוצא מהיכלו אל השדה ומתגלה אל המוני העם.

בשעת רצון זו יכולים גם פשוטי העם לגשת אל המלך ולשוחח עמו. אזי, באווירה בלתי רשמית, מקבל המלך בסבר פנים יפות את כל הבאים לקראתו ומראה לכל אחד פנים שוחקות.

ימי חודש אלול, המאסף לכל חודשי השנה, שונים במהותם ובאווירתם מכל ימות השנה. בחודש

זה בו מתקרב הקב"ה, מלכו של עולם, אל כל אחד ואחד במעמדו ומצבו הוא, מוסרות המחיצות וניתן לשמוע את הכרוזים העליונים המכריזים תדיר "שובו אלי בני שובבים".

ימים אלה המסוגלים לעריכת חשבון נפש ו'מאזן' מסכם על כל ימות השנה העוברת, הם ימי הכנה והתעוררות לקראת השנה החדשה הבאה עלינו לטובה. ומבואר בפנימיות התורה שבימים אלה, אף שהם ימות החול, מאירה בהם הארה עליונה ביותר של 'יג מידות

בעבודת התשובה של חודש אלול מודגשת מעלתן של ישראל שלמעלה מהתורה. מובן אם כן, שבחודש אלול צריכה להיות הדגשה יתירה (נוסף על העבודה עם עצמו, גם) על העבודה עם הזולת וכלל ישראל. גם כשצריך לוותר לפי שעה על השלימות הפרטית שלו לטובת הזולת. ובפרט שסוף כל סוף לא יחסר בשל כך מאומה בשלימות שלו, ואדרבה, על ידי פעולתו עם הזולת נעשים מוחו ולבו זכים אלף פעמים ככה.

(תורת מנחם ה'תשמ"ט כרך ד')

הסיפור השבועי

הכוונה מלמעלה

באותה שעה עמדה להתחיל בבית הכנסת תפילת שחרית, בהשתתפות כמה עשרות מזקני העיירה. המתפללים התרגשו מאוד למראה הקצינים מישראל. ראש הקהילה הוזעק לקבל את פני המשלחת. הוא הביא את ספרי הקהילה, שתיעדו את הלידות, הבריתות, אירועי בר המצווה והפטירות של יהודי המקום, מהמאה ה-17. בתחילה הכול כתוב בלשון הקודש, אחר כך בידיש ולבסוף ברוסית.

יעקב גילה שהשם 'קסלמן' מופיע בספרים פעמים רבות, אולם לא מצא את שמו של סבו, התואם את תאריך פטירתו. ראש הקהילה ניסה להתקשר לאנשים מבני הקהילה, בתקווה להשיג פרטים שיסייעו באיתור שורשי משפחתו של יעקב – לשווא. "חכו עוד קצת", אמר להם. "עוד מעט תסתיים התפילה, וננסה להיעזר באחד הזקנים". התפילה הסתיימה, וראש הקהילה ביקש מהמתפלל המבוגר ביותר להיכנס אל החדר. לאחר שהוסבר לו מה מחפשים שאל את יעקב: "מה שמה של אימך?".

"ליזה", השיב יעקב, "ליזה קסלמן". הזקן אימץ את זיכרונו אך לא נראה שהעלה דבר מה. באותו רגע הבזיק זיכרון עמום במוחו של יעקב. אימו התגאתה בקשר המשפחתי שלה למשפחת קיפניס. "אולי קיפניס?", ניסה.

"קיפניס!?", עלה רטט של התרגשות על פניו של הזקן, "גם אני קיפניס! אהרן קיפניס".

בעוד יעקב חוכך בדעתו כיצד להתקדם מכאן, שמע את הזקן אומר למתורגמנית: "אוליצה (=רחוב) גבעתי בת ים". יעקב נדרך. אימו התגוררה שנים רבות ברחוב גבעתי בבת ים.

אל"מ יעקב בליטשטיין, אז מפקד בסיס הדרכה 7 בצריפין וכיום המשנה למנכ"ל משרד התחבורה, היה נרגש לקראת השתתפותו במסע 'קצינים במדים' למחנה ההשמדה אושוויץ שבפולין. בטקס בחודש אלול תשס"ג היה מרכיב ייחודי – שלושה מטוסי קרב של חיל האוויר הישראלי טסו מעל המחנה.

הביקור במחנה ההשמדה הותיר במשתתפים רושם עמוק. אחריו יצאו הקצינים לבקר בקהילה יהודית מתחדשת. הם נסעו לקייב בירת אוקראינה, לפגוש את צעירי הקהילה ולראות את פריחת החיים היהודיים בעיר. יעקב שמח על ההזדמנות לבקר בקייב, שכן שמע מאימו כי נולדה בעיירה קורוסטין, הסמוכה לקייב. במהלך הביקור בקייב שמע את אחד הקצינים, עולה מאוקראינה, מבקש את רשות מפקד המשלחת לבקר את עיירת מולדתו. הוא החליט לנסות לקורוסטין, בתקווה למצוא שם שורשים משפחתיים.

מפקד המשלחת אישר לו לנסוע עם כמה מחבריו, ואף סידר לו רכב ונהג ומתורגמנית דוברת רוסית. בשעת בוקר מוקדמת יצאה החבורה לקורוסטין. במהרה התברר להם כי קורוסטין סמוכה לקייב כמו שצפת קרובה לבאר שבע – מאתיים וחמישים קילומטרים...

הנסיעה ארכה חמש שעות. בהגיעם לקורוסטין הפנו אותם עוברים ושבים לבית הכנסת העתיק של העיירה. למעשה לא היו בידי יעקב פרטים רבים. הוא זכר ששמה המקורי של אימו היה ליזה קסלמן, וכי בית הוריה היה הגדול בעיירה. כמו כן ידע שסבו, אהרן קסלמן, קבור בעיירה. יותר מזה לא ידע.

המתורגמנית תרגמה לו את דברי הזקן: "הוא אומר ששם התגוררה בת דודתו, ויש לה בן קצין בצבא!". הנשימה נעתקה מחזהו של יעקב. "זה אני!", הגיב בהתרגשות.

עיניו של הזקן החלו דומעות. הוא סיפר על התכתבות ארוכת שנים שניהל עם בת דודתו, עד שחדלה להשיב על מכתביו. יעקב נשך את שפתיו: אימו הלכה לעולמה. רבים מהנוכחים באו לחזות בפגישה הנרקמת בין קרובי המשפחה. "בואו לביתי", הזמין אותם הזקן, וכך יצאה לה שיירת מכוניות לרחובות קורוסטין. בראש אהרן קיפניס וברכב האחרון יעקב, נרגש מרצף האירועים הפלאי. עם זה, עדיין ציפה להוכחה שתאשר את קרבת המשפחה. עד שהחנו את הרכב ויצאו מתוכו הספיק הזקן לעלות לדירתו שבקומה השנייה ולחזור ובידו שתי תמונות. יעקב כמעט התעלף מתדהמה: בתצלום אחד נראה הוא עצמו כילד, מחופש לשוטר, עם אחותו המחופשת למלכת אסתר, ישובים על ברכי אביהם. תמונה זו שמורה בביתו.

בתמונה השנייה מצולמים הוא ורעייתו ביום חתונתם. השניים התחבקו חיבוק אמיץ, ואהרן סיפר: "אימך ואני בני דודים. כשפרצה מלחמת העולם השנייה, אימך, שעבדה במפעל לייצור מטוסי קרב, פונתה לסיביר. אני גויסתי לצבא האדום ונלחמתי בנאצים. בתום המלחמה גיליתי שהנאצים רצחו כמעט את כל יהודי העיירה והשליכו אותם לבורות גדולים. הוריי ניצלו. אימך חזרה לעיירה והתגוררה בביתנו.

"כעבור כחמש-עשרה שנים היא עלתה לארץ. התכתבנו תכופות והיא שלחה אליי את תמונותיכם. אבל בשלב מסוים הפסיקה לכתוב..."

יעקב נפרד בהתרגשות מקרוב משפחתו, והחבורה חזרה לקייב נתונה לרושם ידה המופלאה של ההשגחה. "אין ספק שזו יד אלוקים", אומר יעקב. "ההחלטה הפתאומית לנסוע לקורוסטין, הסיכוי שמבין עשרות המתפללים דוקא בן דודה של אימי יצא לשוחח איתנו. זה מדהים!".

(מתוך העלון השבועי שיחת השבוע)

התחדשנו!

בואו לבקר

באתר האשודרג

www.tanyaor.com

”זאת התורה אדם” (במדבר יט' ד)

כשם שבאדם ישנם גוף ונשמה, כך גם בתורת ישראל ישנם גוף התורה (פשט הכתוב-’נגלה’) ונשמת התורה (פנימיותה, סודותיה ורזיה-’נסתר’). במדור זה מובא פרוט נושאי הפרשה על פי ’נגלה’, ובמדור שלאחריו יובא ביאורה של נקודה או של מספר נקודות מן הפרשה על פי פנימיות התורה.

נקודות עיקריות בפרשת ראה

דרך הברכה ודרך הקללה

משה מעמיד לפני בני ישראל את הבחירה הבאה: דרך הברכה או דרך הקללה. באם ישמרו את מצוות ה' תבוא עליהם הברכה, ובאם לאו, תבוא עליהם הקללה. מועד אמירתם של נוסחי הברכה והקללה במילואם יהיה בפועל, לאחר שבני ישראל יחצו את הירדן ויגיעו אל הארץ המובטחת. מקום אמירתם: בעמק שבין הר גריזים (הר הברכה) לבין הר עיבל (הר הקללה).

ניתוח האלילים והכרתת כל דרכי עבודתם

עם כיבוש הארץ, חוזר משה ומזהיר, על בני ישראל להשמיד את כל מאפייני ואביזרי עבודת האלילים של העמים יושבי הארץ.

כמו כן מצווים בני ישראל לעבוד את ה' שלא כדרכי הגויים הזובחים ומקריבים לאליליהם בכל מקום העולה על רוחם. עבודת הקרבנות, מבהיר משה, תתבצע אך ורק במקום אשר יבחר ה' (תחילה במשכן, ומאוחר יותר בבית המקדש בירושלים).

עבודת ה' לאחר כיבוש בארץ.

באופן זמני, בתקופת כיבוש הארץ וחלוקתה (וכל עוד מתבצעת העבודה במשכן), ישנה האפשרות להקריב קרבנות מסויימים (נדבות ונדרים אישיים) גם בבמות, הם המזבחות המקומיים. אולם במזבחות אלו אין להקריב קרבנות המתחייבים מציווי התורה. ולכשיבנה המקדש,

ייאסרו הבמות כליל.

המקדש, בו יוקרבו הקרבנות (עולות, זבחים, תרומות, מעשרות מן היבולים, נדרים, נדבות ובכורות), יהיה המרכז הרוחני של העם ולשם יעלו בני ישראל לשמוח לפני ה'. אמנם שחיטת חולין, לשם אכילת בשר בלבד, שאינה באה כקרבן לה', יכולה להתקיים בכל מקום.

עוד מפרט משה את הדינים הבאים:

- אין להוסיף או לחסר על דברי התורה.

- אין לאכול בשר עם הדם.

- מעשרות ובכורות יש לאכול רק בירושלים.

- על העם להפריש מעשרות עבור הלוי (שאינו לו נחלה בארץ ומחייתו מהמעשרות).

איסורי ודיני עבודה זרה

ומוסיף משה כמה איסורים ודינים בנוגע לעבודה זרה:

- אין להקריב אדם ע"י שריפתו, כדרכי הגויים שגם את בניהם ואת בנותיהם שורפים הם באש לאליליהם.

- אין להאמין למציג עצמו כנביא ומצוה לעבוד עבודה זרה. אדם כזה הוא נביא שקר ויש להורגו.

- אדם המסית לעבודת אלילים, אין לרחם עליו ודינו מוות בסקילה. תחילה יסקלוהו העדים ולאחריהם כל העם.

- 'עיר הנידחת' - עיר שאנשים מתוכה הסיתו את כל יושביה לעבוד עבודה זרה. יש להרוג את כל הנידחים,

דין שמיטת כספים בשביעית

אחת לשבע שנים, בשנה בה נוהגת שמיטת הקרקעות, יש לקיים גם את מצות שמיטת כספים. (בשנה זו מתבטלים כל החובות).

בתוך כך מזהירה התורה מפני המנעות מלהלוות לקראת השנה השביעית בשל שמיטת החוב.

דיני עבד עברי

נתפס אדם בגניבה, ואין ביכולתו להשיבה (במקרה שכבר אינה בידו) או להשיב תמורתה בכסף או רכוש, אזי יימכר הוא עצמו לעבד על ידי בית הדין.

לאחר שש שנות עבודה, ישחררו אדונו בשנה השביעית. אין לשלחו חינום כי אם לתת בידו מענק שחרור.

אם העבד העברי מצידו אינו מעונין לצאת לחופשי, מביאו אדונו לבית הדין, שם נותנים את המרצע באוזנו ובדלת (כאות קלון על שבחר בעבדות לבשר ודם חלף שעבודו לה' בלבד), ויהיה לו לעבד עולם. ועל כל פנים, בבוא היובל (שנת החמישים – מועד כללי, שאינו קשור עם חישוב שנות עבודת העבד), יצא העבד לחירות.

בכור הבקר והצאן קודש לה'

כל בכור בעדר קודש הוא לה', ואין להשתמש בו לעבודה או לגזוז את צמרו לצרכי בעליו. נפל בו מום, מותר לשחטו בכל מקום ולאוכלו (אך כאמור יש להיזהר מאכילת הדם).

פירוט ענינים של שלושת הרגלים

שלוש פעמים בשנה (פסח, שבועות וסוכות), על כל הזכרים לעלות לרגל לירושלים ולהביא עימם קרבן לבית המקדש. ימים אלו הינם ימי שמחת חג.

חג הפסח: בני ישראל מצווים לחוג מידי שנה את חג הפסח, זכר ליציאת מצרים בחודש האביב. על בית הדין לעבר אחת לכמה שנים את השנה, על מנת שהחג יחול

לרכז את כל הרכוש לרחוב העיר ולהעלותו באש.

איסור מנהגי גויים ומאכלות אסורות

– עם ישראל, בהיותו עם סגולה קדוש לה', אסורים עליו מנהגי הגויים המקרחים ראשם ושורטים עצמם כאות אבל על המת.

כמו כן מקודשים ישראל לה' גם באכילתם, ועל כן אסורה עליהם אכילת בעלי חיים שאינם טהורים.

– סימני הבהמה והחיה המותרת באכילה: מפריסת פרסה, שוסעת שסע ומעלה גרה, כגון שור, כבש, עז, צבי ואייל.

– בהמות וחיות שחסר בהן אחד מסימנים אלו אסורות באכילה, כגון גמל, ארנבת, שפן וחזיר.

– סימני הטהרה ביצורי המים הם סנפיר וקשקשת.

– מרבית בעלי הכנף טהורים ומותרים באכילה. למעט המפורטים להלן ומיניהם: הנשר, הפרס, העזניה, הראה, האיה הדיה, העורב, בת היענה, התחמס, השחף, הנץ, הכוס, הינשוף, התנשמת, הקאת, הרחמה, השלך, החסידה, האנפה, הדוכיפת והעטלף.

– שרצי העוף וכן כל בעלי הכנף הקטנים הרוחשים על הארץ, אסורים באכילה.

– אסורה אכילת נבלה (בעל חי שהומת שלא בשחיטה כשרה כהלכה) ויש לתיתה לגר תושב או למכרה לאינו יהודי.

– אין לבשל גדי בחלב אמו (איסור אכילת בשר וחלב יחדיו).

דיני מעשר ראשון ושני

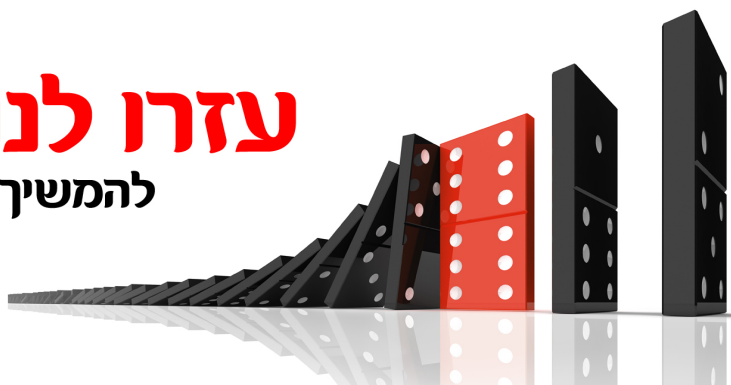
משה מרחיב בפרשתנו בענין ה'מעשר השני'. מעשר זה הנוהג בחלק מהשנים נאכל ע"י בעליו. עליו להביאו (או את המזון שירכוש בתמורתו) לירושלים ולאוכלו שם. בנוגע למעשרות הלוי, יש לחשב מידי שלוש שנים את מאזן התרומות והמעשרות ולהשלים את החסר.

תמיד באביב. בשנה מעוברת קובעים חודש אדר נוסף (אדר א' ואדר ב'). עיקרי החג הם: הקרבת קרבן הפסח בי"ד בניסן, איסור אכילת החמץ וביעורו כל משך שבעת ימי החג. במהלך ימי החג אוכלים מצות (עיקר חיוב אכילת מצה ביום החג הראשון). היום השביעי של החג (שביעי של פסח) הוא יום חג ואסורה בו המלאכה.

חג השבועות: ממחרת יומו הראשון של חג הפסח (משעה שקוצרים את העומר, הוא הקציר הראשון) סופרים שבעה שבועות (ארבעים ותשעה יום), וביום החמישים חוגגים בשמחה את חג השבועות יום אחד.

חג הסוכות: גם את חג הסוכות חוגגים בשמחה גדולה שבעה ימים, וזמנו בתקופת האסיף. מצות השמחה מודגשת ביותר בחג זה.

עזרו לנו,
להמשיך בעשייה!

טל' 052-5675770

עמותת "תניא - מודעות עצמית ביהדות" צריכה את העזרה שלך!

צדקה תמורת צדקה

נקודות בעיבוד קל מתוך שיחה של הרבי מליובאוויטש

לא במעשינו

על פי זה יובן גם כן מדוע מרבים בימים אלה בתפילה, כפי שאומר הרמב"ם: "ונהגו כולם לקום בלילה... ולהתפלל בבתי כנסיות בדברי תחנונים ובכיבושין". עבודת ה' מתחלקת בכללות לשני תחומים: קיום התורה ומצוותיה, ותפילה. על ידי קיום התורה והמצוות מקבל האדם את צרכיו על פי דין, כפי שהבטיחנו הקב"ה: "אם בחוקותי תלכו... ונתתי גשמיכם בעיתם"; ואילו התפילה באה לבקש חסד, אף שהאדם אינו ראוי לכך. לכן מרבים בתפילה בחודש אלול ובעשרת ימי תשובה, שכן אנו יודעים שבמעשינו בלבד איננו זכאים לשפע הברכה שאנו מבקשים, אלא אנו זקוקים לצדקה ולרחמים, וזאת אנו משיגים על ידי התפילה.

חסד מהקב"ה

בעומק יותר יש לומר, שגם עצם העובדה שהאדם זוכה בדין בגין מעשיו היא בבחינת צדקה וחסד. שהרי איזה ערך יש למעשי האדם בעיני הקב"ה, וכפי שנאמר: "אם צדקת, מה תיתן לו". ולכן כאשר הקב"ה משגיח במעשיו של האדם ומחשיב את מעשיו הטובים כדי לזכותו בדין, זו צדקה מצידו.

מכאן החשיבות הרבה של התוספת בצדקה בימים אלה, ועל ידי כך זוכים לכתובה וחתימה טובה לשנה טובה ומתוקה בטוב הנראה והנגלה.

(מתוך הספר 'שולחן שבת',

על פי 'ליקוטי שיחות' כרך ל"ד)

"פתח תפתח את ידך" (דברים טו, ח)

פרשת ראה נקראת תמיד סמוך לחודש אלול או בראש חודש אלול, וידוע שיש קשר בין הפרשה ובין הזמן שבו היא נקראת. את הקשר הזה אנו יכולים למצוא בפסוק המצוה על נתינת הצדקה: "כי יהיה בך אביון... לא תאמץ את לבבך... פתוח תפתח את ידך".

ואכן, כשהרמב"ם מונה את הפעולות שיש לנקוט כדי לזכות בדין בימים הנוראים הוא מדגיש את מצוות הצדקה: "נהגו כל בית ישראל להרבות בצדקה ובמעשים טובים ולעסוק במצוות". ונשאלת השאלה: במה שונה מצוות הצדקה, שדוקא בה יש להתחזק בחודש אלול ובעשרת ימי תשובה?

כולנו ניזונים בצדקה

הדבר יובן על פי דברי חז"ל בענין דרך קבלת השפע מהקב"ה. וכך נאמר בגמרא על הצדיקים: "כל העולם כולו ניזונין בצדקה והם ניזונין בזרוע". כלומר, השפע שניתן לעולם כולו הוא בבחינת 'צדקה', משום שהעולם אינו ראוי לכך, ורק הצדיקים "ניזונין בזרוע" – כאילו בכח הזרוע, בזכות עצמם, שכן הם זכאים לשפע זה מכח מעשיהם.

לכן כאשר "כל בית ישראל" מבקשים לזכות בשפע ברכה מהקב"ה לשנה החדשה, עליהם לשים דגש על הצדקה. הקב"ה נוהג בנו מידה כנגד מידה, וכאשר אנו מרבים בצדקה, נוהג עמנו גם הקב"ה במידת הצדקה ומזכה אותנו ברוב ברכה ושפע, אף שאיננו יכולים לתבעו "בזרוע".

חסידות על הפרשה ראה

"ואת מצוותיו תשמורו" – קיום המצוות.

"ובקולו תשמעו" – לימוד התורה ('קול', שמורה על ירידה והמשכה, רומז לירידת התורה לעולם-הזה).
"ואותו תעבודו" – בשינוי הטבע והרגילות, שכן רק מי שעושה יותר מהרגלו נקרא "עובד אלוקים" (חגיגה ט).
"ובו תדבקון" – במחשבה, דיבור ומעשה. לכך נאמר ציווי זה בלשון רבים, כי הוא מתייחס לשלוש בחינות אלה. ונאמר "תדבקון", שכן גם העשייה הגשמית צריכה להיות קודש לה', והדבר נרמז ברגל הארוכה של נ' סופית.

(לקוטי תורה פרשתנו יט,ב)

בנים אתם לה' אלקיכם (יד,א)

אנו רואים שהרגל בטלה לגמרי אל הראש, ולא יעלה על הדעת ש'תתנגד' להוראות הראש, וזאת מכיון שהראש והרגל הם בעצם דבר אחד. הוא הדין לקב"ה וישראל, שנמשלו לאב ובן, והרי "ברא כרעא דאבוה" (עירובין ע): נשמות ישראל הן דבר אחד כביכול עם הקב"ה, ולכן ביכולתן להגיע לביטול מוחלט אליו יתברך.

(סידור עם דא"ח עמ' קסג)

ביטול מוחלט אליו יתברך בנים אתם לה' אלקיכם (יד,א)

אנו רואים שהרגל בטלה לגמרי אל הראש, ולא יעלה על הדעת ש'תתנגד' להוראות הראש, וזאת מכיון שהראש והרגל הם בעצם דבר אחד. והוא הדין לקב"ה וישראל, שנמשלו לאב ובן, והרי "ברא כרעא דאבוה" (הבן הוא כירך האב) – נשמות ישראל הן דבר אחד כביכול עם הקב"ה, ולכן ביכולתן להגיע לביטול מוחלט אליו יתברך.

(סדור עם דא"ח עמ' קסג)

"אחרי ה' אלקיכם תלכו ואותו תיראו ואת מצוותיו תשמורו ובקולו תשמעו ואותו תעבודו ובו תדבקון" (יג,ה)

"אחרי ה' אלקיכם" – היינו ההתבוננות בביטול העולמות, שאינם אלא בחינת 'אחוריים' בלבד, מאחר שנתהוו מזיו והארה, שהוא כאין ואפס לגבי מהותו ועצמותו יתברך.

"תלכו" – התבוננות זו מביאה לאהבת ה', 'הליכה' ורצוא לאלוקות.

"ואותו תיראו" – ההתבוננות בהפלאת מהותו ועצמותו יתברך, שמביאה ליראה.

גם ביו-טיוב ובפייסבוק:
בלוגים מצולמים שיעורים וניגונים

סדר התנ"ך

עזרה ראשונה לנפשו

תניא
מודעות
עמית
ביהדות

YouTube f

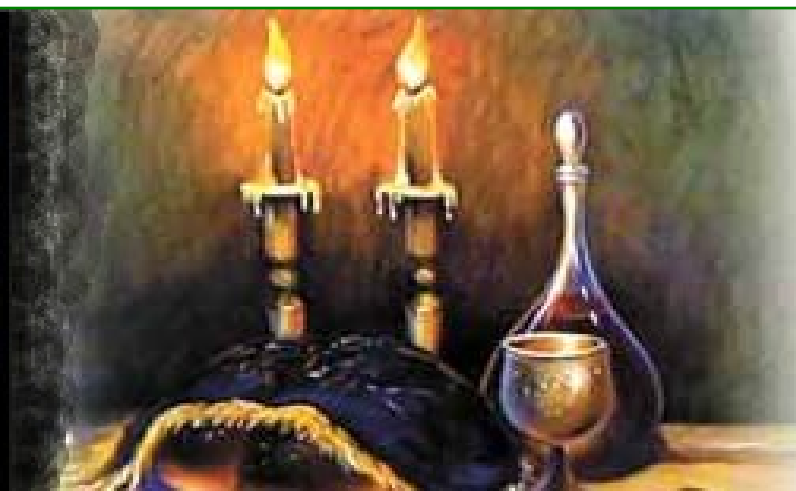
שבת שלום!!!

כתיבה, עריכה, והגהה: הרב יאיר כלב
ליקוט, רעיונות ועימוד: חי דמארי
להערות, הארות, הצעות או תיקונים, אנא כתבו לנו
tanyaor4u@gmail.com

הרבי מליובאוויטש הנהיג ועודד שכל אשה ובת (מגיל רך ביותר ולפחות מגיל 3) תדלקנה נרות שבת וחג.

צאת השבת	כניסת השבת	עיר (שעון קיץ)
20:06	18:52	י-ם
20:09	19:08	ת"א
20:09	19:00	חיפה
20:08	19:09	ב"ש

נהנתם? העבירו הלאה, לזכות עוד ועוד יהודים בהרחבת המודעות למקורותינו.

נא לשמור על קדושת הגיליון